

Burlesk

Burlesk

Raas Kal

Auteur: Raas Kal
ISBN: 9789402127638
www.raaskal.com
© Raas Kal

'If you really want to do something,
you'll find a way.

If you don't,
you'll find an excuse.'

Illuminati

Inhoudsopgave

De afhaalchinees.....	8
Mode bestaat niet.....	11
Visgids Gijs	13
De Oost-Nepalese brulbuffel	16
De Teeventapes.....	19
De Amstel is mijn sloot!	22
Het luizenhoofd.....	24
Genaaid door Stef Blok.....	27
WC Experience	29
Bedankt, Martin Luther King.....	31
Campinglife	33
Levend standbeeld.....	35
Het Boekenmannetje, Polare.....	39
Marktmislukkingen	41
De pechvogel van 1/2A.....	43
Verliefd op Marianne Thieme	45
Zo amorf als de stront van Barbapapa	47
Je hebt van die dagen	50
Spam werkt.....	54
Hyperacusis	56
Friethoes – green marble.....	59
Blendle	61
DE derby.....	63
Ik kan weer lachen.....	65
Columnist in disguise.....	68
Een lege back-up.....	70
Finnen.....	72
Of all places	74
Gitaar aan de wilgen.....	76
Simon redde mijn leven.....	78
Verwende honden.....	81
Schaf Sinterklaas maar af.....	83
Gokken op de beurs.....	85

Handdoekje leggen	87
Vakantiepret: Het kraantje.....	89
Vakantiepret: Teveel pogingen voor patroon	92
Vakantiepret: Gekke dansjes	95
Pissen en een doelpunt missen	97
Vakantiepret: Oplichters	99
Next door-Freek in het wild	101
Vakantiepret: Rijdende winkel	103
Tatoeages in de Volkskrant	105
KNVB, lees je mee?	107
Well done, Fontys	109
Tijdreizen	111
De kunst van het loslaten	114
Hoog tijd voor een antipestbeleid	116
Ik heb hem	118
Ik krijg nog 642 miljoen van je	121
Mijn meisje	123
Open brief aan Edith Schippers	125
Geen nieuwe oma	127

De afhaalchinesees

Zondagavond. Bord op schoot. Chinees welteverstaan. Studio Sport kijken. Dat is één van de belangrijkste kernwaarden van ons Nederlandse culturele erfgoed. Het is als het ware het fundament onder de hoeksteen van onze samenleving. Het zit in onze genen. Daar torn je niet aan.

Tenminste, dat zou je denken. Laatst hoorde ik een heel raar verhaal op BNR Nieuwsradio. Daar was een of andere malloot aan het woord. Die beweerde dat ‘de Chinees’ zoals wij die kennen, hopeloos uit de tijd is. Chinese restaurants waren saai geworden en moesten gaan moderniseren. Complete lariekoek natuurlijk. Maar ik stond wel even raar te kijken toen ik onlangs mijn Chinees belde.

‘Golden Palace, met Hu.’

‘Dag Hu, met Raas. Hetzelfde als altijd graag en doe er maar een paar gefrituurde banaantjes bij, mijn schoonmoeder eet mee. Ik kom er zo aan.’

‘Hoi Raas, wij zijn pas verbouwd weet je nog wel? Wij doen geen afhalen meer.’

‘Oh jee, en nou? Kom je thuisbezorgen?’

‘Nee, wij zijn tegenwoordig een ‘all you can eat’-restaurant. Je bent van harte welkom om bij ons te komen eten.’

‘Oh. Maar heb je ook een groot scherm aan de muur dan? Ik moet natuurlijk voetbal kijken.’

Daar zat ik dan, Studio Sport te kijken. Ontheemd op de bank met een bord friet en een kaassoufflé. Dat vrijdagavondvoer smaakte nergens naar op zondag.

Maar ik ben heus de beroerdste niet, dus later die week togen we af met zijn viertjes, naar de uit de as herrezen Golden Palace van Hu. Bij binnenkomst herkende ik het totaal niet

meer. De vijver was gedempt. Er stonden nu bakken met bami, rijst, nasi, stukjes vlees, groenten, vis, borden, bestek, frisdrank, snoep voor de kinderen en zelfs een chocoladefondue. Ik begreep er niks van maar stelde voor dat we eerst maar eens een tafeltje gingen uitzoeken. Er was er nog een met drie stoelen en een kinderstoel, vrijgehouden door een bordje met daarop de tekst: 'Gereserveerd voor Familie Kal.' Kijk, Hu is een echte vriend.

'Chique geworden hè?' zei Hu. 'Ik heb nu het mooiste restaurant van de stad.'

'Zeker jongen. Breng maar gauw de menukaart, want hier zitten vier rammelende maagjes.'

'Geen menukaart Raas, "all you can eat". Je kunt een bord pakken en zelf uitzoeken wat je wilt eten.'

'Oh, vandaar dus die bakken met eten. Moet je alles rauw eten?'

'Nee natuurlijk niet, kijk eens achter je.'

Daar stonden een aantal koks met een heel grote wokpan. Die bakten al je eten, met een sausje naar keuze. Het was wat onwennig om zelf uit een buffet je eigen voor-, hoofd- en nagerecht te moeten samenstellen. Bij de wokkoks was het erg druk. Vadsige huisvrouwen met vijf borden in iedere hand versperden een vlotte doorgang. Kansloos. Dan eerst maar nasi uit zo'n buffetbak. Die bleek lauw. Bami dan maar. Er zat een haar in. Dat ging ik dus niet opeten en dat bord zette ik zomaar ergens neer. Een meneer met een korte sportbroek en mouwloos T-shirt keek me raar aan. Toegegeven, het was warm geweest die dag. Een nieuw bord bleek niet goed afgewassen en bevatte nog restanten van de vorige gebruiker. Even later zag ik spelende kindjes per ongeluk eten uit de buffetbakken stoten. Een behulpzame moeder raapte het van de grond en gooide het terug waar het vandaan kwam.

Aan het tafeltje naast ons zat een groepje jongens die wel een heel apart idee hadden van 'all you can eat'. Het enige wat ze op tafel hadden staan was een schaalje bitterballen. En twee dienbladen vol met bier. Of ze aan het indrinken waren of dat dronken worden bij de Chinees hun hoofddoel was, heb ik niet kunnen achterhalen.

Cuisine is passie en emotie. Hu's Golden Palace was gereduceerd tot een vreetschuur waar mensen zonder smaak zich zo rond mogelijk komen eten. Mijn conclusie stond vast. Sorry Hu. Als ik uit eten ga, dan wil ik graag plaatsnemen aan een tafel waar dan de ober verschijnt om ons overal van te voorzien. Een smerige heksenketel waar ik tussen smaakloze mensen mijn weg niet kan vinden, is niks voor mij. Noem me maar ouderwets.

Sowieso is 'all you can eat' een principe om van te kotsen. Kwantiteit is geen doel op zich. Alsof je bij een traditioneel restaurant met honger van tafel gaat.

Mode bestaat niet

Op de catwalk loopt een wijf niet dikker dan een visgraat. Op haar tieten twee trechters met aan elk een kwastje. Op haar hoofd een knalgele lampenkap en twee papegaaien als oorbellen. Vooraan zit een seniele ouwe sok met witte handschoentjes en een bosje touw in zijn nek. Iedereen wacht met spanning af hoe hij reageert. Als hij dit waardeert, dan zullen alle aanwezigen het ook mooi vinden. Als hij het ruk vindt, dan vindt iedereen het ook ruk.

Een grotere idioterie dan mode bestaat er niet. Hoe de hel kun je de hierboven beschreven onzin nou ooit vertalen naar trends die je in kledingwinkels terugziet. Het antwoord is simpel: dat kan niet. Mode is niets meer dan een compleet overtrokken idee om jezelf kleren aan te hijsen waarbij je het idee hebt dat je jezelf ergens mee kunt identificeren. Lekker makkelijk. Lekker veilig. Kijk maar eens om je heen. Hoe vaak zie je niet mensen in foeilelijke kleding waarop met grote letters duidelijk wordt gemaakt waarmee de drager van doen wenst te hebben. Niet boeiend dat het lelijk is. Het is het merk. Klaar.

Niet alleen individuen maken zich schuldig aan dit kuddegedrag. Het mooie aan de KLM is dat ze graag de Nederlandse identiteit uitdragen. Wie vliegt met de KLM krijgt een toilettasje. Niet zomaar een. Een foeilelijk tasje van de hand van het Nederlandse naaiduo Viktor en Rolf. Met de beste bedoelingen wil KLM haar klanten voorzien van een smaakvol setje toiletpullen en andere snuisterijen om je het verblijf aan boord zo aangenaam mogelijk te maken. Hier komt die gekke mode-idioterie weer om de hoek kijken. Uitbesteden aan een sterk merk. Moet je nou eens kijken wat er in zit. Een setje oordoppen in een doosje van Viktor en

Rolf. Wat een onzin. Het zijn helemaal geen Viktor en Rolf oordoppen. Het zijn precies dezelfde oordoppen als die van de HEMA. Alleen zijn ze oranje in plaats van geel. Nou, als ik de KLM was zou ik me toch een oor aangenaaid voelen. Maar goed, niet boeiend dat het te simpel voor woorden is. Het is het merk. Klaar.

En ik? Doe ik dan niet mee? Natuurlijk wel. Ik ben geen haar beter. Heb je wel eens een biertest gedaan? Iedereen die geblinddoekt enkele pilseners proeft en daarbij het merk mag raden slaat de plank volledig mis. Jupiler wordt voor Dommelsch uitgescholden en Hertog Jan voor Heineken.

Ik zal je eens een kijkje in mijn kledingkast gunnen. Naast enkele pantalons voor business tref je daar heel wat spijkerbroeken aan. G-star, Chasin en nog wat merkloze troep waar menig ander zijn neus voor ophaalt. De biertest kun je ook toepassen op je spijkerbroeken. Sterker nog, dat doe je iedere dag als je voor je kledingkast staat om je kleren uit te zoeken. Ik heb het echt gedaan. Met ducttape alle merkjes van mijn spijkerbroeken afgeplakt en ze een voor een aangehesen om ze te beoordelen op kleur, pasvorm, stevigheid en kwaliteit. De uitkomst liet zich raden natuurlijk. Iedereen heeft een of twee lievelingsbroeken omdat ze nou eenmaal het lekkerst zitten. En wie denk je dat bij mij als winnaar uit de bus kwam? Tommy? G-star? Nope...

Bristol, eigen merk 29,95 euro.

Visgids Gijs

Mijn zonen hebben normaal gesproken een uiterst verfijnde smaak. Ze houden héél toevallig, net als hun vader, van voetbal en heavy metal. Puur toeval inderdaad, want ik heb het ze nooit opgedrongen. Dat werkt averechts. Gers Pardoel, K3 of andere meuk slaan ze helemaal over. Zodra we in de auto zitten, beginnen ze te smeken of ik Iron Maiden wil opzetten. Met een diepe zucht en geveinsde tegenzin doe ik dat. Van binnen straal ik van geluk, als ik ze via de achteruitkijkspiegel zie headbangen. Zo kwamen wij dus pasgeleden headbangend de straat inrijden en daar stond plotseling Visgids Gijs bij ons op de stoep.

Zo héél af en toe komt Visgids Gijs bij ons langs. Prima, want het is een uitstekende vent en je kunt er erg mee lachen. Het nadeel aan die gozer is echter dat hij altijd maar loopt te zeveren over die ene fucking hobby van 'm: vissen. 'Hoi Gijs, alles goed? Had je nou trouwplannen?' 'Raas! Alles goed maat! Laatst een enorme snoek aan de haak geslagen terwijl ik op koikarpers aan het vissen was. Ongelooflijk vind je niet? Hier, heb ik een foto.' Ik kreeg een mobiel onder mijn neus gedrukt met daarop de afbeelding van een op het droge getrokken snoek. Hij lag naar lucht te happen.

'Fuck! Je woont aan het water!' brulde Gijs ineens. 'Waar is je vishengel?' Hij vroeg zich niet eens af óf ik er wel een had. Natuurlijk heb ik minstens vier vishengels. Ik heb immers twee zonen. En wie een zoon heeft, die heeft ook ooms en opa's van die zonen, die het dan ineens een topidee vinden om samen met jouw zonen eens lekker te gaan vissen. Bij wijze van stille hint krijgen je kinderen dan een vishengel voor hun verjaardag. Bah! Ik had die troep op zolder opgeborgen in de hoop dat het onder een dikke laag stof in de